

Robert Karl Weinzierl rytíř von Weinberg

Robert Karl von Weinzierl, severočeský archeolog a přírodovědec, byl zároveň významnou osobností spjatou s počátky Regionálního muzea v Teplicích, narodil se 29. března 1855 v Bílém Újezdu u Lovosic a zemřel 9. června 1909 ve Freibergu.

Robert Karl von Weinzierl byl synem Karla von Weinzierla, schwarzenberského panského nadlesního, rodina pocházela z Bavorska a od r. 1706 byla povýšena do šlechtického stavu. Mladý R. Weinzierl po studiích na vyšší reálné škole v Litoměřicích, odešel do Prahy studovat přírodní vědy na Polytechnický institut. V průběhu studií se živil jako vychovatel, byl také sekretářem Fyziokratické společnosti v Praze. Již od mládí se za podpory své matky vášnivě věnoval sběrům archeologických památek, které shromažďoval a vystavoval v domě svých rodičů. Prvním artefaktem jeho sbírky byl kamenný sekeromlat z kostrového hrobu z obd. kultury se šňůrovou keramikou, který byl nalezen v roce 1874 v Reiserově cihelně. V roce 1887 zakoupil společně s Robertem Gautschem za peníze z dědictví po otci knihkupectví v domě "Zlatý jezevec" (v dnešní Karlově ulici) v Praze. V roce 1893 svůj podíl ve firmě prodal a stal se načas pojišťovacím úředníkem. Už od 2. poloviny 80. let 19. století prováděl vykopávky zejména na Litoměřicku a Lovosicku, podnikl řadu studijních cest po archeologických sbírkách celé střední Evropy, od roku 1885 také publikoval. Systematicky budoval vlastní archeologickou sbírku. Významné nálezy byly objeveny například během rozsáhlých zemních prací, např. v Reiserově cihelně odkryl Weinzierl přes padesát kostrových a žárových hrobů z mladší doby kamenné a z doby bronzové. Robert Weinzierl se v té době těšil všeobecnému uznání a v r. 1897 byl jmenován *c.k. konzervátorem pro prehistorii v severních Čechách*.

Od roku 1899 se stal kustodem v muzeu v Teplicích, v průběhu dalších deseti let se mu podařilo z muzea vybudovat jedno z nejvýznamnějších archeologických pracovišť v českých zemích s unikátními sbírkami. Weinzierl si pečlivě vedl knihy popisující nálezové okolnosti tzv. Fundprotokolle, doplněné kresbami. Kromě těchto knih se z jeho pozůstalosti dochovaly katalogy obsahující soupis jeho sbírky a také tzv. Skizzenbuchy, ve kterých kresbou zachytil nejzajímavější nálezy. Fotodokumentaci nálezů prováděl Weinzierlův přítel, lovosický učitel Emil Henke, jehož fotografie byly následně lepeny do zvláštních sešitů. Tamější pracoviště v sobě navíc integrovalo nejen práci muzea, ale i Inspektorátu pro prehistorii (v souvislosti s Weinzierlovou funkcí c.k. konzervátora). Kromě sbírkových evidencí a dokumentace výzkumů se dodnes dochovalo několik kartonů korespondence, kterou Weinzierl vedl se sběrateli, majiteli pozemků i s kolegy za účelem obohacení sbírek.

V roce 1908 byl Weinzierl dočasně pověřen správou muzejních financí, místo pokladníka bylo obsazeno až následující rok, kdy byla rovněž provedena revize účtů, při níž byl zjištěn deficit 3 775 korun. Robert Weinzierl se za celou situaci cítil odpovědný, což vedlo nakonec k tomu, že si dne 9. června 1909 ve Freibergu dobrovolně vzal život.